

19/07/2024

Μητροπολίτης Αρκαλοχωρίου: Εξόδιος προσλαλιά στον Καθηγητή Μπάκα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου

**Διαβάστε τον λόγο που ανέγνωσε ο Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης Αρκαλοχωρίου κ. Ανδρέας:**

Μητροπολίτη Αρκαλοχωρίου Ανδρέα

(18-07-2024)

Στο του Πέτρου «οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρ. β΄, 22),

*Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα κ. Θεολόγε, Ἄγιε Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεε,
Θεοφιλέστατε Ρηγίου κ. Ειρηναίε, κ. Κοσμήτορα, κύριοι Πρόεδροι των Τμημάτων
της Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ., εψηφισμένε Ἄγιε Κοσμητορα π. Αθανάσιε,*

προσθέτω «καί ἐν τῇ καρδίᾳ καί τῷ νοί αὐτοῦ». Καί το προσθέτω, ὄχι για να παρηγορήσω την εκλεκτή οικογένεια του αδελφού Ιωάννη, τη σύζυγό του Αναστασία, τα παιδιά του Θωμά και Ευγενία, τη μητέρα του Βάγια ή όλους εμάς.

«Οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, καί ἐν τῇ καρδίᾳ καί τῷ νοί αὐτοῦ».

Η νοερά ενέργεια της Χάριτος, μεταξύ νοός και καρδιάς, πηδαλιουχεί εν Χριστώ απαθείς λογισμούς, λόγους και πράξεις. Τούτο μαρτυρείται και από τον Απόστολο των Εθνών Παύλο, ενώ συνεχίζεται και στην εποχή μας, του Αγίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτη. Ενθυμούμεθα, όμως, και τον Άγιο Αντώνιο, που έφυγε από την έρημο. Αναζήτησε την νοερά ενέργεια του Παρακλήτου, στον τσαγκάρη της Αλεξανδρείας.

Ο πνευματικός κόσμος, της τρισηλίου Θεότητας, κατέστησε τον Γιάννη μας μέτοχο και κοινωνό ουρανίων χαρισμάτων. Με το χαμόγελό του, την φωτεινότητα του προσώπου του, μας ανέπαυε και ανεπαισθήτως παρέδιδε όχι μόνο ιστορική γνώση, αλλά και μαθήματα Θεοκεντρικής ανθρωπιάς. Με ανιδιοτέλεια λόγων και έργων. Με ειλικρίνεια, εντιμότητα, με ευγένεια στην παρρησία του, με ανυστεροβουλία στη βούλησή του, με συγχωρητικότητα και με επιείκεια. Με την ανομολόγητη, στον εαυτό του, εν Χριστώ πνευματική αυτάρκεια, ζούσε με φρόνημα ταπεινό, την όντως και αναμφισβήτητη ιστορική σοφία του. Την θεμελιωμένη σε πρωτογενείς και άλλες πηγές.

Η γραφίδα του διακονούσε την ιστορική αλήθεια, μακράν δογματισμών, ιδεολογικών στοχεύσεων και άλλων εξ αυτών μάταιων προσπορισμών, για εφήμερες καταξιώσεις. Τίμησε την εκκλησιαστική ιστορία. Το Τμήμα Κοινωνικής Θεολογίας και Χριστιανικού Πολιτισμού στο Α.Π.Θ., την ελληνόφωνη και όχι μόνο Θεολογία.

Διέθετε δυσεύρετη διαίσθηση, για τα ιστορικά δρώμενα, για τα αίτια και τα αιτιατά των. Συζητούσε τα συμπεράσματά του, χωρίς πάθος ή έπαρση, για τα σπουδαία ευρήματα, που ξεδίπλωνε στις εξαίρετες μελέτες του. Η αγαπητική του διάθεση, στους μαθητές του, υπήρξε σπάνια.

Ο Γιάννης Μπάκας προσωποποιούσε τον ακαδημαϊκό πολιτισμό, που πολλάκις τυγχάνει ζητούμενο. Ήταν διαζευγμένος με το δήθεν, γι' αυτό και δεν προσβλήθηκε από μετεωρισμούς και ρεμβασμούς του νοός. Σκορπούσε σ' όλους, κατά πάντα και δια πάντα, την άδολη αγάπη του. Ο ύμνος της αγάπης, του Αποστόλου των εθνών Παύλου, βρίσκει στην καρδιά και το νου του αδελφού μας Γιάννη, την κατά Θεούμενον άνθρωπο, ολοκλήρωσή του.

«Εκείνος, ο οποίος αγαπάει, είναι μακρόθυμος κι' ανεκτικός, είναι καλοσυνάτος, ευεργετικός και ωφέλιμος, δεν ζηλοφθονεί, δεν υπερηφανεύεται, δεν φέρεται με αλαζονεία και προπέτεια, δεν πράττει άσχημα, δεν ζητάει τα δικά του

συμφέροντα, δεν ερεθίζεται από θυμό και οργή, δεν σκέπτεται ποτέ κακό κατά του πλησίον, ούτε λογαριάζει το κακό, που έπαθε απ' αυτόν. Δεν χαίρεται όταν βλέπει να γίνεται αδικία. Χαίρεται, όμως, όταν βλέπει την αλήθεια να επικρατεί. Η αγάπη τα πάντα ανέχεται, στα πάντα εμπιστεύεται, για πάντα ελπίζει, τα πάντα υπομένει.» (Α΄ Κορ., ιγ', 4-7).

Χθες, στην εορτή της Αγίας Μαρίνας, στο Μοναστήρι της Βόνης, μετά τη Θεία Λειτουργία, ο συνάδελφος Κώστας Χρήστου, μου είπε το θλιβερό μαντάτο και συμπλήρωσε «ήταν το καλύτερο παιδί».

Θυμήθηκα τον επιτάφιο του Γιάννη Ρίτσου, μελοποίηση Μίκη Θεοδωράκη:

«Ήσουν καλός κι ήσουν αγνός, κι είχες τις χάρες όλες, όλα τα χάρδια του αγεριού, του κήπου όλες τις βιόλες».

Τα φωτεινά μάτια σου και το πηγαίο χαμόγελό σου θα αναπαύουν πλέον στον αόρατο ουράνιο κόσμότη Θεία Χάρη.

Η δε ιερή μακεδονική γη, που αγάπησες και μελέτησες, πολυαγαπημένε μας, μακάριε και μακαριστέ Αδελφέ Ιωάννη, σε δέχεται σήμερα στην αιώνια αγκαλιά της.